

Tot està per fer i tot és possible

CARLES DUARTE

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 23.01.09

Un dels poemes més coneguts de Miquel Martí i Pol és Ara mateix. Se'm va fer inevitable de recordar-ne el vers final, "que tot està per fer i tot és possible", mentre sentia Elizabeth Alexander llegint en la presa de possessió del president Barack Obama el poema que havia escrit per a l'efemèride, fonent imatges de la vida quotidiana amb la joia d'un moment històric que omplia d'esperança ciutadans d'arreu del món.

Entre els darrers versos del poema d'Elizabeth Alexander, n'hi ha un que té el mateix alè que el que tanca Ara mateix, com si s'hi hagués inspirat: "Any thing can be made, any sentence begun", és a dir, "tot pot ser fet, tota frase pot ser començada". I cal dir que aquest fragment ha estat un dels més comentats i elogiosament valorats del poema.

No sóc partidari de copiar mimèticament les formes de fer d'altres països. Però cal reconèixer que el criteri seguit per diversos presidents nord-americans d'incloure, juntament amb altres intervencions, la lectura d'un poema en un acte tan solemne demostra la consciència de la importància de les emocions profundes en els esdeveniments d'un major pes simbòlic. I potser algú s'hauria de poder atrevir a plantejar-se un gest i un missatge semblants en el nostre entorn.

Però cal reconèixer que la imatge que simultàniament es projectava de la política madrilenya ens ofería un espectacle menys edificant, amb oferiments de càrrecs a canvi de modificacions del sentit del vot o amb espionatges entre autoritats d'un mateix govern. I és que, malgrat totes

les seves convulsions, la política catalana continua semblant un saludable oasi davant dels terratrèmols que sacsegen els centres de poder madrilenys. De fet podríem parlar de la batalla de Madrid, on es produeix la circumstància que a hores d'ara els principals protagonistes són l'alcalde de Madrid, Alberto Ruiz Gallardón, i la presidenta de la comunitat autònoma, Esperanza Aguirre, dos dirigents del PP que estan convertint cada esfera de poder en una autèntica trinxera.

La magnitud del conflicte s'ha fet notòria amb els intents d'Aguirre de desplaçar Miguel Blesa, l'actual president de Caja Madrid, incloent-hi l'aprovació d'una llei per modificar el pes de les representacions institucionals en l'organisme que ha de nomenar el president de l'entitat. Sorprèn aquesta guerra sense treva entre Gallardón i Aguirre, on cadascú va utilitzant i arrenjerant els seus fidels contra l'altre, com si es tractés d'un conflicte entre opcions ideològiques manifestament incompatibles. Certament són dues visions diferents del discurs que ha d'assumir el centredreta, però aquestes pugnes internes debiliten el lideratge de Mariano Rajoy dins el PP. Tot plegat massa lluny dels ideals de Martí i Pol i Elizabeth Alexander.